

PŘÍBĚH

POSLEDNÍ DVA SIHÁČKY SE OBJEVILY POVĚSTI Z FAERSKÝCH OSTROVŮ. UŽ PODLE VYSTUPUJÍCÍCH POSTAV SE ODEHRÁVAJÍ NA DALEKÉM SEVERU...

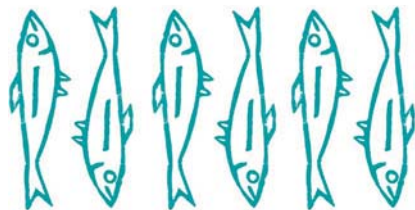
TAJNÉ LOVIŠTĚ

V dávných časech vypukl na Faerských ostrovech hladomor. Umíraly ovce, obilí nedozrávalo a v moři nebyly ryby. Největší nouzi prý měli obyvatelé ostrova Vágar, neboť se jim už dlouho nedařilo nic chytit ani v osvědčených lovištích na západě, ani o něco dále v jarních lovištích. Nechytily ani rybičku. Neustále se vydávali na moře, ale pokaždé se vraceli s prázdnými rukama.

Na ostrově žil jeden chud'as, sklíčeň a zkroušený žalem, a těžce hořekoval. Měl totiž mnoho malých dětí a nevěděl si rady, jak jim opatřit aspoň sousto. Když jednou celý skleslý a bezradný kamsi šel a naříkal nad svým krutým osudem, kvůli němuž bude nucen umořit své děti hladem a i on sám hladem zemře, potkal álfa. Ten se ho zeptal, proč vypadá tak zkroušeně a co ho trápí. Muž mu vysvětlil, jak špatně se mu vede. Álf ho politoval, že musí trpět takovou nouzí, neboť ryb prý není nedostatek, pokud člověk ví, kde je chytat, a prozradil mu, jak takové místo najít: „Řeky v Dalu, drn na Harðavøllu, říčka na výběžku — tam ryby chytneš — sežvýkané a ochozené železo — ten, kdo tam neloví, propadl smrti.“

Sotva to álf dopověděl, zmizel, aniž svá záhadná slova a všechny ty nezná-

pověsti

mé názvy vyložil. Muž si je však přesto zapamatoval, přemýšlel o nich a nakonec usoudil, že snad přece jen pochopil, kde se asi to loviště nachází. Staří lidé z osady názvy znali a dokázali mu říct, kde zmíněná místa nalezne. Zbývalo jen zjistit, proč se álf zmínil o „sežvýkaném a ochozeném železu“. Muže po chvíli napadlo, že sežvýkané železo by mohlo být udidlo uzdy a ochozené železo podkova. Obojí vzal a vyrobil si z nich háčky.

Jakmile byl hotový, vypravil se s muži na moře a podle toho, jak si vyložil álfova slova, loviště našel. Rozdal všem mužům v člunu háčky vyrobené z udidla a podkovy a hned nahodili. Byli na správném místě. Netrvalo dlouho a člun se prohýbal pod nákladem ryb.

Radostně se vrátili domů. Loviště se dodnes podle onoho álfa nazývá Álfské a rybáři tam často vyplouvají. Vágarští potkali na zpáteční cestě neznámý člun. Byl to člun álfů. Jejich předák vstal a zavolal na muže:

„Máš štěstí, správně jsi má slova rozluštil a loviště našel.“

Člun jim zmizel z dohledu a víckrát už ho nespatriili. Rybáři se radovali, že toho večera i v dalších dnech budou mít čím nasytit své ženy a děti.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 16. 2. 2022

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

384

SIHÁČEK

únor 2022

CO SE STALO

Jak to zvládáme

2. 2. — bylo docela teplo, začali jsme v klubovně, ale část schůzky jsme strávili i venku. Zpočátku jsme si v klubovně vyslechli úvod o tom, jak se pan Thackeray rozloučil se sourozenci a pak se narodil a odplul na »Černé lodi«... Pak jsme si vysvětlili úkol a vydali se ven najít dvanáct oválek se slovy, které nám po správném uložení na připravenou podložku dají výsledek. Po návratu do klubovny téměř všichni poskládali. Psalo se v něm o rostlině s vysokou lodyhou, fialovými kvítky jménem šalamounek. Potom měli všichni odpovědět na osm otázek. Starší měli výhodu — Kája byla nerychlejší a Říša ji za chvíli následoval. Potom bylo poslední čtení, ukázalo se, že se příběhy odehrávaly jen ve fantazii sourozenců, ti, otrávení šalamounkem se mnoho let pohybovali mezi našim světem, a věčným odpočinkem... Potom jsme vyhlášovali pořadí a oceňovali. Před závěrem jsme si objasnili řešení z posledního Siháčku, rozdali si »nové číslo«, seznámili se s připravovanými akcemi a vyhlásili jsme i první v lednovém bodování — gratulujeme Káji, ta získala nové měsíční ocenění za rok 2022.
9. 2. — bylo teplo, ale větrno. Schůzku jsme strávili v klubovně. Na stolech byly už připraveny pomůcky a my si vyslechli několik úvodních slov k nové dlouhodobé hře. Čekalo nás vymalování vikingských štítů. Na nástěnce bylo několik ukázek. Zpočátku poněkud nejistý začátek nakonec nahradilo malování s plným nasazením.

Po namalování, jsme výtvary vyfotili, uklidili a pokračovali dalšího.

Nejprve jsme usazeni kolem stolu chytali Karla (ano, admirálova papouška), chytal ten, kdo dokázal odpovědět. Cvičili jsme morseovku. Podle poslechnutého ‚pomocného‘ slova, bylo třeba správně říci tečky a čárky.

Pak jsme hráli »hlídače v muzeu«. Oproti minule, nebyl nejnáročnějším exponátem balík s nepevným dnem, ale pěkně těžký balík dřevěných briket. V roli hlídačů a lupičů se střídali všichni.

Na konci jsme si rozdali »plán akcí na 1. pololetí 2022«, pozvánku na turnaj ve hře »Heckmeck«. Během povídání o tom co bude, si všichni vybarvili svou postavičku vikinga Vika nebo jeho sestry Idu. Pak už jsme se sbalili a vydali se k domovům...

